

המצוה היכי מברך, הא שמא לא יעשה האחר המצויה ונמצא שמויך שם שמיים לבטלה. ומהאי טעמא נמי ניחא מברכת אירוסין דאיינה עד לאחר אירוסין, כיון דהמברך אינו עושה המצויה. וכן נמי לא קשה מהלכניתו דמשמעו להבא, שלא קאי למצויה זו אלא מורה הוא להקביה שצוחו לששות מצואה זו כתשובה לידו עוד כלב ובן. וכי תימא אם כן מפני מה תקונה שתעשה למצואה זו כיון דלא קאי בה, ויל' דלגולות לנו שאנו עושים מצואה זו לשם שמות ולא לשם [הארון] גוריות ולא לשם מורנאנ. ועוד ייל' דלההניטו בבריתו וכרי קאי לשאר מצאות דאייכא מהן במנין תרייב' אחר שקיים מצאות מילה, דחסר מילה מן תרייב' מצאות והיינו בריית'.

ומכל מקום קשה מלולב דבעידנה דאגבניה נפק בה, אייכא לא מברך עליהן עבר לעשיותן. ואומר רשב"ם דמייר באמור כשנותלו אני נוטלו על מנת שלא יצאת בו, ואף על גב אמריןן (רלא אסנא כת, ז) מצאות איןין צריכות כוונה דאפילו بلا מתכוון יצא, הגי מייל בסתמא אבל כשמפרש בהראי דמתכוון שלא יצאת בו ודאי לא יצא, והשתא (נמי) נחיא דהוי עבר לעשיותן.

וקשה (ד) בפרק המוצא תפילין (ערוגין יז, ח) ממשמע דאפילו אם הוא מתחכון שלא יצאת מים (לא - נרלה מה مكان) יצא, אך אמר התם ואיבעת אמא דכויל' עלמא לצאת בו לא בעי כוונה והכא בכל תוסוף פליגין, ואי אמרת דבמתכוון שלא יצאת בו לא יצא אמא מניה שיטותו דעליל (ו) אלומר [רבבבל תוסוף פליגין, לימא דקמיפלי' במצאות צריכות כוונה היכא דאמר שעינוי רוצה לצאת בו, אלא מדרלא אאמר הци' שם דלבולי רعلام יצא אפילו במתכוון שלא יצאת בו, ואיך הדרא קושיא לדוכטה. ויל' דנותלו שנא כרך גדרתו ואו איינו (היב) זיוואצ' - אגן) ואחר כרך נוטלו כרך גדריה ויבורך. ועוד אמר ריב"א דלעולם נוטלו כרך גדרתו, ומכל מקום הוי שפיר עבור לעשיתן כיון דאייכא לששות עוד בגינויים. ועוד (ו) הררי שמואל מאיוורא דהרצאה לאופקי נפשיה מספיקא צרי' שבירך מיד שנוטלו ויברך עם ההגבהה.

בשלמא טבילה דאתתי גברא לא חי. פירש רשי' כגון טבילה בעל קרי, דקימיאן דין ואסור בדברי תורה, דעוזרא תקון טבילה לבועל קריים לדברי תורה. וקשה דהינו דוואקא בבעל קרי, אבל שאר טבילות כגון נדה איננה אסורה בדברי תורה. וכי תימא דמשום האין טבילה דבעל קריים תקון בכל הטבילות ברכתן לבסוף. אבל מכל מקום קשה דהנתינה למנן דامر (רכותן כל, ז) בעל קרי אסור לדברי תורה, אלא למנן דامر מותר (פס כת, ח) מרכטיב (ירמיים כת) הלא כה דברי כאשר לומר מה אש איננו מקבל טומאה אף דברי תורה אינם מקבלין טומאה Maiencia למייר. וכן נראה לר'יח

ראשני נטילת לולב כדאמר תלמודא דבעידנה דאגבניה נפק בה להכivic ערך. אבל מכל מקום קשה מאכילת מצה ומרור דבאה לא אפשר לעשות על ידי שליח ומברך על. לכן נראה לפורנו רבינו פרץ גע' דלא מברך לעשות וכיצא בו אלא אילא דאייכא תרי טעמי, יש שהו בעשיתן ולא אפשר לעשות על ידי שליח, אבל אם חסר חד מהני מביך על, וכן מצה אין בה שהו בעשיתה דאייכא חובב שיאכל ממנה אלא כוית. והשתא נמי נחיא מלחדליק נר של חנוכה דlbraceין להחוליק, לפי דיש שייחוי בעשיותה כדאמרין פרק במה מדליקין (צפת כת, ז), מצוה (עד תשתקע) [משתשקע] דההชา מלה ערד שתכלית רגלה מן השוק, וכן נמי נחיא דlbraceין בטלית להעתוף בצעיתה, דהא אי אפשר לעשות על דהא צריך לעשות משלו, וכן נמי נחיא דlbraceין בטלית להעתוף בצעיתה, דהא ייש שהו בלבישת. יידי שליח ייש שהו בער ליש שהו בלבישת.

והש"ר מוקוצי פירש דהינו טעם דפסקין דlbraceין דlbraceין על היעור דמשמע על הבא, دائ פסקין שצריך לומר לעבר השועם אומר دائ ביריך על היעור דלא יצא, וטעות הוא דעל ביריך נמי להבא ממשמע, אבל השטא דפסקין על ביריך (ו) לאأتي למיטען, דלעולם יידי דאם ביריך לעבר כל שכן דונפק יידי חובתו משום דמשמע טפי להבא.

ורבינו יהיאל מפר"ש פירש דהלהכתא על ביריך חמץ דלהבא ממשמע, ואף על גב דברeur משמע להבא טפי, מכל מקום קי' בגב לבער [ולא סגי דלא או יהו בעיר, כמו גבי למול, ונחיא להה טפי ליה לשונו השיך בככל אדם כגון ביריך על ביריך מלבער דלא שייך בככל אדם אלא משמע שהחובב והמצויה על הבודק, ואין זה אמת דפסקים שהוא על בעל הבית כדאמרין לעיל (ה, ח) על השוכר [חויל לא המשכיר - כאנז'ן] לבדוק, ולהכי מביך על ביריך לשונו השיך בכל. ותני תירוץ לא שייכי אלא לתרץ מן על ביריך, אבל מ"מ צריך לפרש כפ' לעיל מהמתה הדברים (ה) אחרים דפי לעיל.

וברכה דלההניטו אומר רבינו שמואל דביריך לאומרה קודם שימוש התינוק מתרי טעמי, חדא דכל הברכות מביך עליהן עבור לעשיותן, ועוד דלההניטו להבא משמע.

ולא נראה לסייע דהא בפרק ר' אליעזר דמילה (צפת קל, ז) תניא, המל אמר אשר קדשו במצוותו וצינו על המילה ואבי המן אמר לההניטו, אלמא משמע דהלהכתה והו אחיה המילה דהא חשב להה ברכת המילה. וכן משמע דאמר התם אבי הבן אמר לההניטו והעמדים שם [אומרים - אגן] כשם שנכנס לברית, אלמא משמע דלאחר מילה הוא אומר אותה. לכן נראה לדת' דאייכא כי נמי דודאי אומר אותה לאחר המילה, ולא קשה מהא דאמר דlbraceין עלייהן עבור לעשיותן, דהינו דואקא כשהעשה מצה מברך אבל כשמברך אחר לא. וטעמא משום דכינו דאייכא עשה